

הדרך לתל אביב: בסבור המחנה שורת צריפונים—
 לשכות ההרשמה לארגוני התישבות. לקראת העולים
 הנרשמים קורץ יתרון אחד: הם יוצאים את המחנה מיד.
 ולאחר שהייה של מספר שבועות, עובר הרוב הגדול
 לערים, לחפש פרנסה. הסברה חלוצית אמיתית כמעט
 אין, רוב השליחים החוזרים הכרה חלוצית התיאשו
 מזאת זמן. במקומה באה הסתה פרועה מצד שליחי
 כל המפלגות, המרעילים את נשמות העולים בסיסמאות
 שאינן מובנות. לדוגמה: סענת שליחי אגודה ישראל:
 "אין האפיקורסים נותנים לכורידים להגיע לעיר הקודש".

מיטת אצל מיטת: אתמול באו— מעיראק דרך לוד, מרומניה דרך חיפה. הם קיבלו מזרן קש, שמכה. צדין — ושוכנו
 בצפיפות הנוראה. המחנה נוגד לקלוט 6000 עולים, אולם מספר הדרים בו נע בין 8000 ל-10,000. הרחבת המחנה לא הועילה.

הצריף שאין לפניו תור: החוק מחייב את הצעיר
 רים להתגייס. מי שאינו חייב — חולם על תלאיב.

"ברוכים הבאים" ? המחנה מוקף מיתרסי תיל. כדי לשים קץ להסתננויות, מוקמת עתה חומה גבוהה (שמאל). סענת ההנהלה:
 העולים באים העירה, עוסקים בשושו שחור, מפצים מחלונ מין. אולם בעיני העולם נראית החומה כמזכרת משטרו של נוריי
 סעיד בעיראק, כמזכרת מחנות אירופה המזרחית. האם לשם כך הביאו אותנו? הם מתמרמרים. כוננת ההנהלה: לצבוע את
 החומה בצבע לבן; לצייר עליה באותיות מרהיבות עין "ברוכים הבאים" — לא תפיג התמרמרות זו. הם אינם רוצים בחומה.

"מסתננים": הם ניסו לעבור את גדר התיל. השוט, הרכוב על אופניו, הבחין הדבר, מיהר להחזירם למחנה. מה רצי בעיר ?
 אולי לחפש קרובים. אולי למכור חפצים. לאחדים יש, אולי, כוונות מפוקפקות יותר. בני חיפה טוענים, שהעולם התחתון
 קנה אחיזה במחנה; שבנות המחנה ממלאות את בתי הבושת. אולם אין ספק, כי שורש הרע במחנה עצמו, הדן את דייריו
 להתנוונות ולחוסר-מעשה, המשחיתים את ימיהם הראשונים במולדתם החדשה. בדמיונם ציירו לעצמם ימים אלה בצורה שונה.

